

CAO News 12

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 4, číslo 12

Prosinec 2002

**O ŽIVOTĚ
A KRÁSE SVĚTA...**

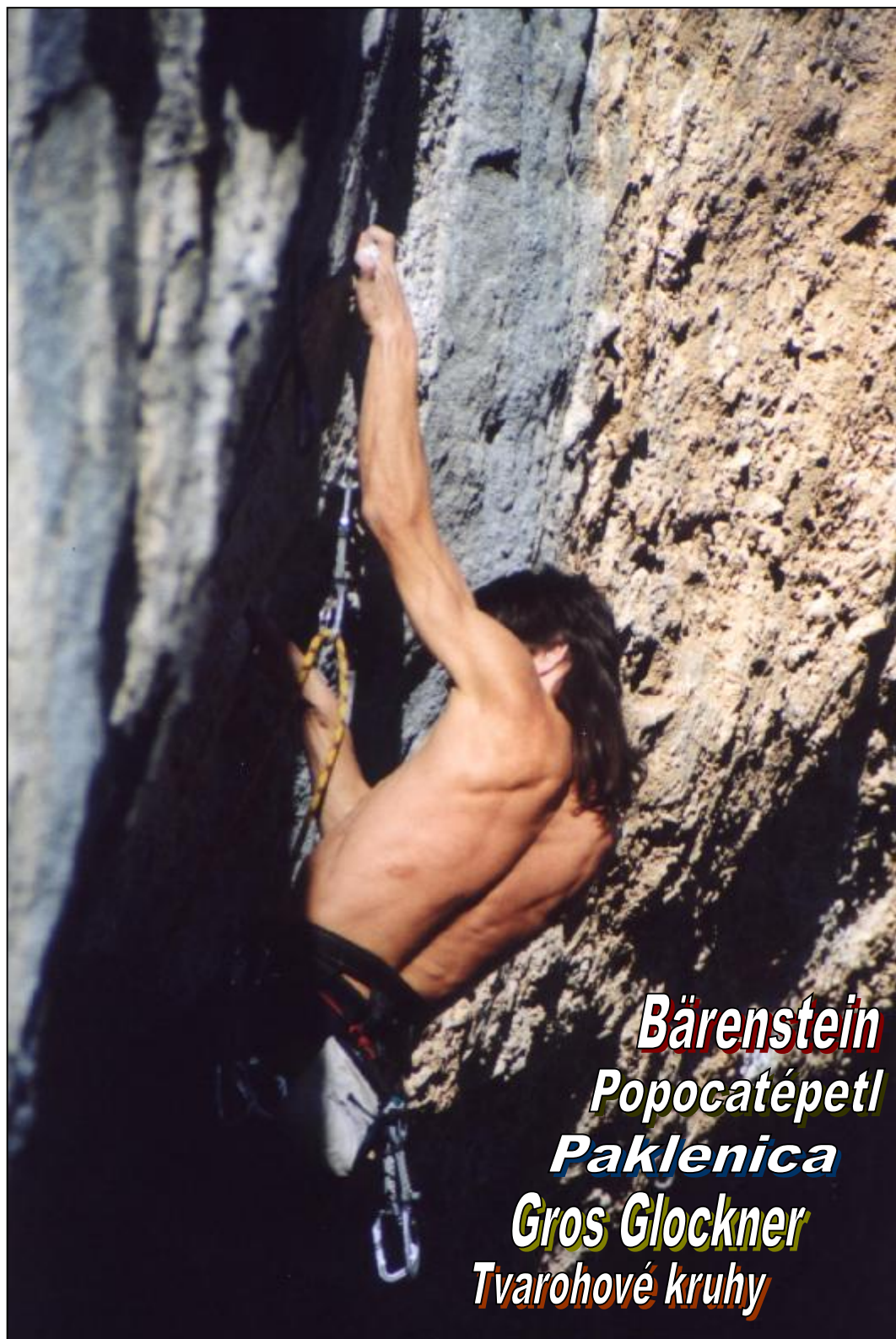


**LEONARDO
DA VINCI**

*„Co vás lidi, přimělo k
tomu, že opouštíte své
domovy ve městě, že
opouštíte příbuzné a
přátele a odcházíte na
venkov, do hor a údolí
- co jiného vás přimělo,
když ne krása
světa?...“*

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Minuli jsme Popocatépetl
- ✓ Bärensteingebirge
- ✓ Paklenica 2002
- ✓ Gross Glockner
- ✓ Informace od Jirky Slavíka
- ✓ Tvarohové kruhy
- ✓ Užívám si tak krásy přírody
- ✓ Nové cesty
- ✓ Krátce z domova
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...



Groti – 8a leze Pavel Pavouk Černý. Foto © 2002 Jan Horáček Horák



Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

Na listopadovou členskou schůzku CAO Děčín jsme se málem nevešli. Restaurace U Říhů praskala ve středu 6.11.2002 ve švech. Makůvka se jen usmívala, půjčila nám další židle a my mohli začít.

Program schůze byl následující:

- **CAO News č. 11.** Probíralo se listopadové číslo, v barvě vypadá opravdu dobře. Rozdáno zájemcům.
- **Členské příspěvky ČHS.** Zájemci o průkaz ČHS byli zkásnuti pokladníkem o 320,- Kč. Poslední šance bude na prosincové schůzi – pak každý individuálně. Pokladník je přísný ale spravedlivý.
- **Běh Labákem.** Byla podána informace o tradiční akci pořádané HK Děčín. S účastí to bylo sice slabší (ani ne 30 startujících), ale výkony byly slušné. Zvítězil **Michal Rosůlek**. Z CAO se nejlépe umístil **Jaromír Pospíšil** a v ženách **Jana Pospíšilová**.
- **Žežická míle vs HOB.** Až do konce roku není snad jediný volný víkend. Některé akce se bohužel kryjí, jako v případě majle a orientáku. Každý se musí rozhodnout, čemu dá přednost.
- **Hustlák.** Horolezecký čtyřboj z dílny **Martina Matyho Matouška** už klepe na dveře. Zatím máme dvě družstva: **Černý – Chára** a **Domes – Maglen**. Uvidíme, zda nepřekvapí nabašenci **Cestr, Dunovský** či **Horáček**...
- **Poslední slanění CAO.** Už je jasno – slanění proběhne 30.11. v Dolním Žlebu, ubytování bude zajištěno na horolezecké chatě. To bude nářez!
- **Přijetí nových členů:** Do oddílu byli přijati **Jana Hovorková, Jana Jichová, Petr Jícha, Petr Kučera, Milan Šafařík** a **Ilona Škálková**. S většinou se známe již z několika společných akcí. Pro oddíl budou výraznou a vítanou sportovní posilou :o)
- **Různé.** O poznatku z údolí Roklice nás informovali **Karel Bělina** a **Míša Švajgl**. Někdo zde výrazně přiložil ruku k dílu a kolem některých věží vyřezal překážející uschlé keře a stromy. Byl domluven termín zimních Tater na 15.-22.III.2003. **Pavel Pavouk Černý** povyprávěl o lezení v Itálii. Přivezl si další přelesené 8a! **Alenka Vaiska Vaisharová** oznámila zimní útlum – nechce napsat reportáž z Lehké nohy. **Libor Turbo Svoboda** mezi nás vynesl trochu světla, když si sundal čepici. A **Makůvka** se stále usmívala...

**Veselé Vánoce
a šťastný Nový rok !!!**

*Good Climbing
Adventure and Outdoor!*

**Novoroční oddílová schůzka CAO
Děčín se bude konat ve středu 8.
ledna 2003 v restauraci U Říhů v
Děčíně Letné od 18.00 hodin.**



Minuli jsme Popocatepetl

aneb lezení v pohoří Sierra Madre v Mexiku

Karel Bělina

CAO Děčín



Všechno se událo tak nějak narychlo. Vloni před vánocemi jsem byl u svého přítele Hanse Nesheidy v Heidenau, což je vesnička nedaleko Povrlů za hranicemi s Německem. Hans si mi postěžoval, že jeho syn Jörg chce odjet sám do Mexika a podniknout tam výstupy na kopce v Sierra Madre. Je to moc nebezpečné, jít tam sám, strachoval se Hans a naznačoval, že by bylo dobré, kdybych vzhledem ke svým horolezeckým zkušenostem Jörga doprovázel. Musím dodat, že u Nesheidů byla na návštěvě Hansova teta z Mexika, což umožňovalo vytvoření zázemí pro případné výlety a výstupy. Jelikož mám ženu, která má pochopení pro mého malého koníčka souhlasil jsem.

Problém však byl v tom, že se odlétalo již 3. ledna a žádné volné letenky už nebyly. Jen díky nezměrné obětavosti a pochopení pracovnice cestovní kanceláře Fischer slečně Hanušové z Ústí nad Labem vše dobře dopadlo a já měl letenky na cestu tam i zpět a mohl jsem z Frankfurtu n.M. odletět ve stanovený den do Mexico City.

Rodina tety Mariane bydlí ve městě Puebla, které má pět miliónů obyvatel. Pro první výstup jsme se rozhodli vystoupit na vrchol hory Malinche s nadmořskou výškou 4.461 metrů. Vzdálenost z Puebla k úpatí hory jsme zdolali autobusem a částečně taxíkem, který nás dovezl na malé parkoviště Malintzi, odkud jsme vyrazili k vrcholu. Cesta výstupu byla poměrně dobrá. Při výstupu jsme používali cepín, mačky a hůlky. Na vrcholu nebyla kniha výstupů, protože horolezectví nemá v Mexiku takovou tradici jako je tomu u nás.

Po třech dnech jsme se rozhodli vystoupit na třetí nejvyšší vrchol v pohoří, kterou je Ixtaccihuatl – v překladu Bílá paní – vysoký 5.86 m n.m. Jestliže předchozí výstup byl jakousi rozcvíčkou, tak tentokrát jsme dostali trochu zabrat. Napadl sních a navíc sousední vrchol Popocatepetl začal bouřit a došlo k menší erupci. Proto jsme také Popocatepetl do svých plánů výstupů nezařadili. Ostatně je tam zákaz lezení.



Bílá paní má skutečně podobu ležící ženy. Cesta vede přes několik vrcholů, z nichž jeden připomíná břicho, kde je také nejvyšší bod hory. Šlo se v hlubokém sněhu, ve vyšších částech pak po ledovci. Pochod byl docela namáhavý. Jen do sedla La Cortez, které je rozcestím k výstupu na Popocatepetl, jsme stoupali několik hodin. Potom následovaly další čtyři hodiny do sedla La Joya, což je parkoviště, kam za normálních povětrnostních podmínek se dá ještě vyjet terénním vozem. Když jsme tam dorazili, stála tam ve sněhu zapadlá čtyři auta. K chatě, která byla další čtyři hodiny cesty nad sedlem, jsme už neměli šanci ten den dorazit. Na parkovišti byla sice jakási bouda, ale byla tak špinavá a mokrá, že se Jörg rozhodl „vloupat“ do zapadlého mikrobuse a tam jsme přenocovali.

Ráno Jörg uvedl vše do původního stavu a po čtyřech a půl hodině výstupu jsme se dostali k chatě, kde jsme museli před zdoláním vrcholu bivakovat. Nebylo to o nic lepší, než v chatě na parkovišti, ale nic jiného nám nezbývalo.



Další den jsme se vydali k vrcholu Bílé paní. Výstup nám trval osm hodin. Na vrcholu vztyčil Jörg oddílovou vlajku a po hodině odpočinku jsme se vydali na sestup. I když nám sestup trval jen čtyři hodiny, museli jsme bivakovat ještě jednou. Sníh už mezitím poněkud roztál, a tak, když jsme se dostali do sedla de Cortéz, měli jsme štěstí, že nás na další cestě svezl taxík, vracející se z televizní stanice umístěné kus nad sedlem. Doma o nás měli strach, protože jsme byli v terénu už čtyři dny.

Plánujeme další výstup na Pico de Orizaba, což je nejvyšší vrchol v pohoří vysoký 5.700 m n.m. Než jsme ale vyrazili, postihla mne nemilá příhoda. Zřejmě nějaký zánět ramenního kloubu. Nedalo se nic dělat – museli jsme k lékaři. Přijeli jsme k železným vratům, za nimiž to vypadalo jako u kováře nebo v opravě aut. Všude se válely zbytky rozebraných vozů. Na dvoře starší chlapík pral střeva z nějakého zvířete. Uviděl pacienta, tak si otřel ruce o hadr položený na jednom autě a šel léčit moje rameno. Lehl jsem si v „ordinaci“ na stůl, kde se o nějaké čistotě nedalo vůbec mluvit. Skříňky zarezlé, všechno kolem ušmudlané. Doktor si chvilku prohlížel velký obraz na stěně, potom ke mně přistoupil a bodl mě jehlou přímo do nejbolestivějšího místa. Přes tetu Mariane se zeptal, zda se správně trefil. Když jsem souhlasil, namazal mi rameno odporně smradlavou masťou, masíroval, natahoval, nahříval. Léčba trvala něco přes hodinu. Na závěr mi dal napít tequila a zeptal se, kolik je mi let a zdali ten hlavní úd je funkční. Za vyšetření a léčbu jsem zaplatil 300 Pesos. Ale důležité bylo, že rameno bylo druhý den natolik v pořádku, že jsme se mohli vydat na cestu.

Tentokrát jsme směřovali k nejvyššímu vrcholu Pico de Orizaba 5.700 m n.m. Dopravními prostředky se dostáváme do malé vesnice San Martín. Odtud je to dva dny pěšky na bivakovací boudu (Faust Gonzales Gomar 4.630 m). Odtud je vrchol vzdálen 7-9 hodin, klasifikace II, 45°. Sestup trvá 4 hodiny. Ještě ve spodní části nám pomohl traktor, který nás přiblížil o dobrý kus dopředu. Chata je kamenná a dá se v ní přespat.

Ráno nastupujeme v celkem dobré pohodě – rameno je celkem v pořádku. Na vrchol dolézáme ve 14.00 hodin. Vrchol

tvorí asi 600 metrů hluboký kráter. Zůstáváme na vrcholu asi dvě hodiny.



Při návratu dolů na boudu nás čekalo překvapení v podobě nečekané návštěvy. Někdo si vypůjčil několik našich věcí. Byl to zřejmě nějaký domorodec, žijící v těchto nehostinných končinách, pro něhož ty předměty měly jistě cenu zlata...

Užitečné informace

« MEXIKO »



Pas a Vízum

Pokud se v Mexiku nechcete zdržet déle než devadesát dní, tak nepotřebujete vízum. Pokud překročíte devadesátidenní dobu bez prodloužení víza, zaplatíte pokutu 300 pesos.

Vízová povinnost byla sice 1.1.2000 zrušena, nicméně to neznamená, že se vyhnete placení poplatků. Musíte si vyřídit Forma Migratoria para Turista - Tarjeta turistica neboli turistickou kartu. Ta je k dispozici zstanete předem. S vyplněnou kartou jdete k imigračnímu úředníkovi, který vám dopíše počet dnů, které můžete v zemi zůstat. Dobu pobytu lze prodloužit na libovolné pobočce INM - imigrační správě. Kartu byste měli sstřežit jako oko v hlavě, protože je důležitým dokladem. Pokud ji ztratíte, volejte ambasádu nebo mexickou centrálu cestovního ruchu SECTUR /zelená linka zdarma: 1-800-903-9200).

Směnárný, valuty

Nemusíte s sebou nosit vůbec žádné peníze, protože bankomaty (cajero automático) jsou k nalezení hodně často, rozhodně více než u nás. Vyplatí se vytáhnout více peněz najednou, abyste rozmělnili poplatek za výběr. Cestovní šeky - vzhledem k tomu, že všichni varují před nebezpečím okradení, jsou dobrou volbou. Kurz za výměnu je stejný jako za hotové peníze. American Express má pobočky v Mexicu, Guadalajaře a Cancúnu, kde nabízejí jednoznačně nejlepší kurzy.

Bezpečnost

Především v hlavním městě México a turisticky atraktivních místech jsou v poslední době stále častěji hlášeny útoky proti turistům. V provincii Chiapas se zdržujte co možná nejméně. Na denním pořádku jsou zde střety mezi vládními vojáky a indiánskými partyzány.

Jiná rizika: ovzduší v hlavním městě je především mezi prosincem a květnem hrozné. Nemusí se vám z těch všech výparů a spločin udělat zrovna nejlíp. Je lepší se v hlavním městě zdržovat co nejméně. Mexiko je navíc zemí s častým výskytem zemětřesení. Je dobré se včas informovat na možné nebezpečí.

Zdravotní rizika

Před cestou do Mexika je lepší se očkovat proti choleře, horečce dengue, žloutence, poliu, vzteklině, tetanu a tyfu. Mexiko je v některých oblastech malaricky endemická - neočkuje se, ale musí se brát tablety před odjezdem a po dojezdu, je dobré si do kufru přibalit antimalarika.

Bärensteingebirge

aneb „Malé Jizerky“

Stanislav Eminger

HO Bořeň

Za „Panelovým a Ocelovým městem“, za sto komíny a za hlubokou jámou po vytěženém uhlí se nachází pozoruhodný kraj romantických skalisek schovaných ve starém bukovém lese. Je to území hlubokých údolí, potoků a potůčků s křišťálově čistou vodou, které se po vydatných deštích dokážou proměnit v horské řeky. Místo neobyčejné pohody a klidu. Tato krajina není vymyšlená, je skutečná. Jen po mnoho let zůstala v zapomnění díky své izolovanosti, kterou způsobila těžba „zhoubné“ suroviny. Ta poznamenala fyzicky krajinu severozápadu Čech a psychicky pak nahlodala i mysl obyvatel této zubožené a vydrancované části země.

Původní „sudetský“ název této části Krušných hor byl „Bärensteingebirge“ – tedy něco jako pohoří Medvědí skály (resp. kamene), což je název nejvyššího bodu této části Krušných hor. Dle odborné literatury se jedná o území ohraničené z jedné strany Mariánským údolím (nad Horním Jiřetínem – okr. MO) a údolím Nivského potoka (nad Drmaly u Jirkova – okr. CV). Pro celé toto území jsou charakteristické velké výškové rozdíly a to od 280 m, až po vrchol Medvědí skály, který se nachází ve 924 m n. m. Dalším typickým znakem této části Krušných hor jsou již zmiňované staré bukové (místy i smíšené) lesy s velkým množstvím rulových, resp. ortorulových skal a skalek. Co se lezení týká je oblast rozdělena na dvě části. JZ území připadlo do správy chomutovskému Horoklubu. Tato část je lezecky poměrně dobře zpracována a prozkoumána (patří sem mj. Jedlák a Jezerka), ta druhá nikoli. Severovýchodní část patří do vlivu bořeňské skupiny, kterou jsem v počtu jednoho člena, zastupoval (a navštěvoval) do loňského roku jen Já. Změna nastala až po té, co vyšlo druhé vydání lezeckého průvodce pro SZ Čechy. Řadu lidí totiž upoutala mapa a plánky skal v oblasti zvané KAPUCÍN – LIŠČÍ SKÁLY.

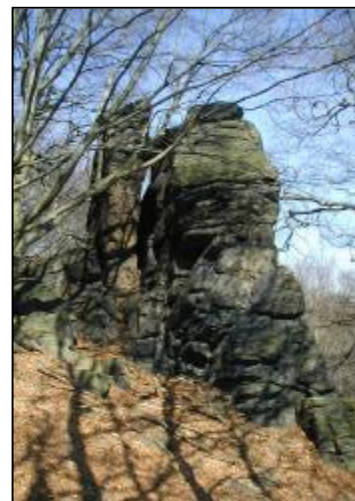
Někteří se začali vyptávat a další i jednat. Nejprve to byl Věrešák, kterému se letos v předjarních dnech zalíbilo na „Salesiovc“ a nějakým nedopatřením či zvědavostí zabloudil až na Kapucín, pod věž zvanou Jeptiška. Od té doby byl ztracen. Hned další dny sem nahlal své jističe (a nosiče) a mohl začít s tvorbou cest. Na Jeptišku (o té bude ještě řeč) to byla „Údolka“ 5+. Pak se oteplilo a jističi se mu rozprchlí za

jinou – „lepší“ zábavou. A tak se při příležitosti „Vítání jara na Bořni“ obrátil na mě, že je „prej“ inzerovaná exkurze a obhlídka méně známých lezeckých oblastí v okolí Bořně. Tu neděli jsme skutečně vyrazili a dobře jsme udělali. Toho dne se nám podařilo objevit hned čtyři nové skalní věže.

Přesly Velikonoce a začali jsme vyrazet pravidelně. Někdy sami, jindy zase se zabezpečovacím týmem (Bob a Jardové). Vrcholy jako Dolní Hlidač, Strážce potoka, Chorstein a Sudetský Oltář neboli Sudeťáci začaly dostávat nové vrcholové knížky a slaňovací kruhy. Ne zrovna běžný název pro poslední jmenované dvojvěží – Sudeťáci (v Ádru mají Tyroláky, my zase Sudeťáky) vznikl díky vytesanému reliéfu „Říšské orlice“ ve stěně severní věže.

Přibližně od května začal tuto část skal navštěvovat další člen naší záškodnické skupiny HO Bořeň – Richard Fidel Kostra (R.Hamak), kterého sem dotáhl Věrešák. Jejich výpady se odehrávaly hlavně v pracovních dnech, kdy já „zařezával v arbajtu“. Aby byl jejich zážitek z nově vylezených cest úplný a dokonalý, rozhodli se, vždy po dosažení vrcholu novou cestou, vzít mobilní telefon a zavolat mi tuto radostnou novinu přímo do práce. Nutno podotknout, že taková zpráva mi k řešení pracovních úkolů moc nepomohla, spíše naopak.

Činnost Kostry a spol. byla soustředěna do lezeckého centra zdejší rozsáhlé oblasti. To je situováno do tzv. Liščích skal, které tvoří skalní seskupení kolem věží Kapucín a Jeptiška. Ze skal a možných volných linií na ně, byl tak nadšen, že během několika návštěv udělal řadu zajímavých a hezkých cest. Ta nejhodnotnější vede v asi dvacet metrů vysoké, severní stěně Kapucína. Jedná se o úchvatnou linii v převislé skále.



Název cesty je „*Herkot fuckof*“ a dle autora prvovýstupu a 1.PP přelezu se jedná o sedmu (v místní, tvrdší klasifikaci). To je pro ostatní výzva a to nejen k potvrzení klasifikace. Na již zmiňovanou Jeptišku to byly další dvě cesty, s ne zcela citlivými názvy, které by si tato věžka zasloužila. Jsou to „*Pilsner? Ja gut*“ a „*Rädler? Nein danke*“ obě za 5+ (pozn. - Rädler bude asi za víc). Tím se zcela vyčerpaly všechny lezecké možnosti na tento zajímavý skalní útvar. Aby byl výčet zajímavých cest na Jeptišku úplný, je třeba se zmínit o cestě „*Slunce v duši*“ od bří. Štitkovců z r. 1997 (2 x nýt, klas. 6) vedoucí úzkou náhorní a převislou stěnou věže.

Další nové cesty vznikaly na doposud panenskou Liščí skálu (výška 17m). V levé části stěny to jsou „*Lišky dávaj dobrou noc*“, „*Úlitba bohům*“ (obě za 5+) a hvězdičková „*Krušnohorská magistrála*“ (za 5), to vše od dvojice Hamak - Vörös. O něco později sem dorazila další Kostrova posila, kterou byl známý bilinský kaskadér P.Herian, zvaný též Herka. Ve vzájemné spolupráci tak vznikly další tři cesty (tentokrát v pravé části stěny) - „*Rasta Kostra*“ za 5-, „*Bořeň Fest 2002*“ za 5 a „*Třešnička na dortiku*“ 5+. Poslední odjištěná cesta tohoto sektoru přibyla na sousední a nižší Liščí skalku, její jméno je „*Perníkářská*“ - 4 (dva nýty + slaňák, Vörös-Hamak).



Mimo toto lezecké centrum postupně vznikají nové výstupové linie na jeden z objevů tohoto roku - věž Strážce potoka. Z těch lezecky vděčných zmíním např. „*Mezi kapkami deště*“ 4, „*Vivat Hilti*“ 5- (fotogenická hrana se dvěma nýty), „*Kouřová hrana*“ 4 (to vše od skupiny Vörös, Eminger, Hanuš). Tato věž se nachází v novém sektoru, nazvaném dle starých map – Eleonóra výšina.



Právě pobyt v této části skal (resp. skal v údolí Albrechtického potoka) mě inspiroval k napsání úvodního odstavce, popisujícího malebnost tohoto území. Nic zde nepřipomíná skutečnost, že jste na průmyslovém a zničeném Mostecku. Široké údolí s hluboce zaříznutým korytem potoka, kolem dokola les a všude boží klid a mír – no prostě „*Malé Jizerky*“.

Tři sta metrů vzdušnou čarou na východ leží další zajímavé skalní seskupení v jehož čele stojí mohutná věž Chorstein. Je to název převzatý ze starých kronik a v překladu znamená něco jako Zkamenělý nebo Kamenný sbor (chór). V průvodci je tento sektor označen jako Trempské skály a věž je zde uvedena pod názvem Hlava. Na ní samotnou vede sice zatím jen „*Stará cesta*“, ale několik lákavých projektů končí těsně pod vrcholem této věže. Na dokončení bylo potřeba sucho a toho v době, kdy jsme zde působili moc nebylo.

Pak přišlo léto a oblast se vylidnila. Cesty za lezením směřovaly nejprve na pisky a později i do hor a vzdálenějších oblastí. Když jsme se po toulkách Evropou zase všichni na Kyselce sešli, byl už podzim a zase pršelo. A tak pod vrcholem krušnohorského Kapucína zůstalo mnoho cest nedokončeno. Hlavně Sudetský oltář připomíná nazdobený vánoční stromek – ozdoby tvoří blýskavé nýty (zlatá a stříbrná) a lafety pak různobarevné cáry smyček, zavěšených do ok nýtů. O to větší zůstává motivace na rok příští. Všechny nové cesty jsou odjištěny nýty a v drtivé většině popsány ve vrcholových nebo stěnových knížkách. V oblasti Kapucín – Liščí skály je jich zatím osm, další jsou (nebo budou) umístěny v sousedních skalách nad Jezeřím (o těch snad někdy příště).

Mimo cíle na dokončení prvovýstupů v této oblasti, by jsme chtěli v příštím roce otevřít „*První (horo)lezeckou cyklostezku*“. Aby tato stezka fungovala a mohla tak být nazývána, je nutné splnit několik podmínek. Skály by měly být dostupné na kole, dobře odjištěny fixními prostředky tak, aby bylo možné výstupy absolvovat s lanem a několika expreskami, zkrátka abych sebou na kole netáhl všechny ty hexy, vklíněnce, abalaky či friendly. I tak v oblasti zůstane řada skal a cest pro vyznavače „*čisté skály*“. Takže „*superklasici*“ nemějte obavy. V blízké budoucnosti by takto uvažovaná cyklostezka měla pokračovat přes kapucínské sektory - Liščí, Poustevní a Trempské skály s odbočkou ke Stázcí potoka (nebo k Poledním skalám) až do další skalní oblasti, kterou jsou skály nad Jezeřím (část Horní skály). Pokud se domluvíme s chomutováky (HK), tak by mohla být trasa prodloužena až do oblasti Jedlák. Tím by vznikl pozoruhodný projekt nemajíc u nás obdoby. Avšak podle předběžných reakcí z Chomutova, to však vypadá, že stezku svedeme hned za Jezeřím vzhůru na Lesnou (pozn. - Horský hotel Lesná). Mají tam dobré pivo, vynikající kuchyni a mj. se odtud dá sjet na Kočku (u Pyšné) – ta už prý je odjištěná.

Přístup a poloha většiny skal je popsána v (horo)lezeckém průvodci pro SZ Čechy. Přesto je nutné na závěr doplnit tuto informaci o další dvě přístupová místa. První jsou Černice (parkovat se dá před hospodou), odkud vyrazíte proti proudu Albrechtického potoka a v místech kde se údolí rozestoupí, můžete pokračovat vpravo vzhůru na lesní silnici, či pokračovat dále až ke skalám „*Eleonóra výšina*“. To platí pro pěší návštěvníky. Druhé a zatím nejoblíbenější místo je před závorou, v místech kde z hlavní silnice (spojující Horní Jiřetín s Novou Vsí v Horách) odbočuje lesní silnice přímo k Liščím skalám. U skály nazvané Budulíněk je již instalováno oko na zamykání kol.



Takže nezbyvá než popřát dobrou lezbu a popřípadě i vzduch v duších.

Paklenica

14.9. - 21.9.2002

Jan Šmíd

CAO Děčín

14.9.02 Naše výprava měla sraz ve dvou styčných bodech. První část ve složení Miša Kubíčková, Petr Jícha a já očekávala Libora Svobodu ve tři ráno před restaurací Palermo. Setkání proběhlo v pořádku. Každý se svou promilí alkoholu nastoupil do VW Passat combi a jeli jsme vstříc skupině číslo dvě k benzinové pumpě u Homolky. Zde proběhla výměna osazenstva automobilů a dále, až k cíli, jsme pokračovali ve složení Pavla Kudrhaltová, Robert Maglen, Libor Svoboda, Jan Šmíd a Jana Jíchová, Miša Kubíčková, Vlasta Domes, Petr Jícha. Silnice byly prázdné, takže bylo bez problémů možné projet za pár hodin Českou republiku a stanout na Česko/Rakouských hranicích. Odbavení nemělo dlouhého trvání, a protože neproběhla prohlídka ani jednoho z vozů, a nedošlo tudíž k záměně maglajzu za některou z omamných látek, stanuli jsme v bezcelní zóně, kde bylo nutné nakoupit některé nezbytné suroviny pro přežití v cizině (rum - Božkov, slivovice - Jelínek apod.). Po nákupu a prohlídce „Drakolandu“ (doporučuji - hraniční přechod Hatě) jsme zamířili směr Vídeň. Hranice Rakousko/Slovinsko a posléze Slovinsko/Chorvatsko neznamenal žádný zdržení a tudíž jsme se rychle blížili k vytoženému Paklenickému národnímu parku. Na místo jsme dorazili kolem 20:00, kde jsme se ubytovali do Vlastou osvědčeného (ověřeného) kempu - Senjski Porat. Ceny, ač nízké, usmlouval Libor ještě níže, což znamenalo 3 Eura na člověka za noc (včetně 4 stanů a 2 aut).

15.9.02 V neděli ráno jsme se postupně trousili ze stanů a rozkoukávali se po okolí. Vlasta se telefonicky spojil se Zipákem (Pavel Horník), kterýžto byl v 5 km vzdáleném městečku Seline shodou náhod na dovolené. Na půli cesty mezi Paklenicí a Seline jsme se setkali, jak jinak než u piva, a poté následoval další průzkum okolí, lépe řečeno sondáž cen.

16.9.02 První den lezení - pondělí. Bez předběžné domluvy jsme ráno začali vstávat kolem osmé hodiny a po krátké snídani - 1 hodina 40 minut - jsme vyrazili směr NPP, s nutnou mezizastávkou pro Zipa. Po zaplacení vstupného (50 kun na 5 dní - cca 230 Kč) jsme zamířili do skal. Po chvíli jsme měli pocit, že se spíše nacházíme v českomoravské kotlině, protože čeština zaznívala z každé druhé stěny. Lezení bylo pohodové a s blížícím se večerem jsme se těšili na další den.

17.9.02 Tentokrát jsme se dohodli, že vstaneme společně, a že se pokusíme zkrátit dobu snídání co to půjde. Úspěch se



je tam krásnej prsták, ten bere“, reagovala zarputile, „bere, ale neééé mě!“.

Následující večer byl dlouhý, ve středu jsme měli naplánovaný „restday“. Zakoupili jsme víno, pivo atd. a za zvuků kytary jsme začali odpočívat. Když jsme byli kolem druhé ranní poměrně unaveni, a chtělo se nám jít spát, přišel starší Francouz, kempující vedle nás, a se slovy „silvuplé“ si žádal přídavek. Nenechali jsme se dvakrát pobízet a nějakou tu lidovku ještě zapěli. Když ovšem přišel za další půlhodinu a žádal si další přídavek, byli jsme nuceni ho odmítnout a jít spát, přece jen bylo něco kolem třetí a měli jsme před sebou náročný „restday“.

18.9.02 „Restday“ probíhal následovně. Leželi jsme u vody, koupali se, popíjeli a Libor si od holek nechal za láhev rakije uplést copánky. Večer jsme si šli zahrát volejbal, v němž jsme jednoznačně daleko lepší než v lezení. Naštěstí se nikomu nic nestalo, i když jsme k tomu neměli daleko. Večer jsme mohli klidně spát, protože francouzští manželé díkybohu opustili kemp a neponocovali do brzkých ranních hodin. Na příští den jsme totiž měli naplánovaný „big wall“.

19.9.02 „Big wall“ byla nádherná, sice „pouze“ 4b (Nosorog), ale pro většinu z nás to byla první zkušenost tohoto druhu, takže jsme se nechtěli pro začátek přepínat. V pohodovém tempu jsme Nosoroga zdolali všichni až na Mišu a Zipáka.

20.9.02 Pátek. Poslední celý den před námi. V naprosté pohodě, už v perfektní kondici jsme bez problémů zdolávali jednu cestu za druhou. Hlavně ženský to práskaly, že se jim dalo sotva stačit. Jak říkal Petr, za to může ten „good feeling“.

Večer jsme dopili co nám zbylo z předchozích večerů a naplánovali si, že přespíme venku u moře. Nebylo nám z hůry dáno, a spustil se takový liják, že Miša a Petr promítali ráno ve stanu celovečerní film „Teče tudy řeka“.



21.9.02 Ráno jsme se dali do balení a kolem jedenácté jsme měli připraveno skoro vše k odjezdu. A co teď? No snad si jen jít ještě zalízt. Dali jsme pár cest, naposledy se vyfotili ve skalách a kolem čtvrtý jsme si začali vyvážet poslední večeri před odjezdem. Abychom se nenudili, začala se pomalu, ale jistě blížít poměrně velká oblačnost a zhruba půl hodiny před odjezdem se opakovala bouřka a průtrž z předchozí noci. Vyrazili jsme v 19:10 a stěrače pracovaly naplno. Nejhorší situace nás čekala při přejezdu hor, kolony aut v hustém dešti, za tmy a v mlze. Co víc si přát. Vlastně bych ještě zapomněl na chorvatské řidiče, kteří i v tomto počasí předjížděli v zákazu předjíždění, přes dvojitou plnou, do zatáčky a ještě na horizontu. Jinak cesta probíhal poměrně v pohu.

Do Čech jsme se dostali bez komplikací, ale přece jen nás potkala jedna z těch příhod, na které se nezapomíná. V Liborově pasu lze nalézt foto zhruba osm let staré, což znamená poměrně velký rozdíl v image. Patnáctiletý Libor má krátké vlasy, cca 1cm a porost na tvářích a pod nosem nelze ještě rozpoznat, oproti tomu, Libor třiatřicetiletý má vlasy dlouhé, toho času zapletené do copánků, a na tvářích hustý plnovous. Na staré fotce lze navíc v jeho očích rozpoznat naivitu a nezkaženost, kdežto dnes, škoda mluvit. Libor nás na tyto rozdíly upozorňoval již při odjezdu z Čech, ale nepřikládali jsme tomu většího významu. Přechod hranic z Chorvatska do Slovinska nás ovšem vyvedl z omylu a chvíli jsme dokonce váhali, zda vůbec budeme puštěni přes hranice. Celník pohlédl na Liborův pas, na jeho foto, poté na Libora, pak na pas a zeptal se: „To ty?“ a pohlédl na Libora. Libor odpověděl: „To ja.“ Celník koukl do pasu a opět: „To ty?!?!“ a Libor znovu se stejným důrazem v hlase jako celník odpověděl: „To ja!!!“ My zatím trnuli v představách co vše se může stát, ale po chvíli celník pohlédl na Libora, zakroutil hlavou a pokynul nám k odjezdu.



Další komplikace se nekonaly a my v klidu stanuli kolem jedenácté na benzině u Homolky.

Dovolená se vydařila, tak zas příští rok, ale to už budeme práskat minimálně sedmy.



Účastníci:

Jana Jíchová, Míša Kubičková, Pavla Kudrhaltová, Vlasta Domes, Robert Maglen, Petr Jicha, Pavel Horník, Libor Turbo Svoboda a Jan Šmídák Šmíd

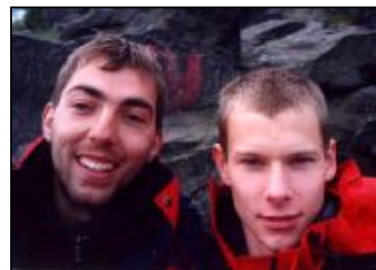
Gross Glockner

aneb druhý „úsměvný“ pokus (14.-15. září 2002)

Michael Vyleťal

Děčín

To z a s jednou jsme se sešli ve čtvrtek a dohadovali se na nějakým plánu na víkend. Padaly různé návrhy, ale nakonec z toho vyšel Gross Glockner. Vůbec teda nevím proč, když bylo 22.30 hod., čtvrtek, tři lidi v Ústí a Horáček v Praze, který měl navíc svůj matroš někde u kamaráda, kterej byl právě v Anglii a nikdo jinej neměl klíče od jeho bytu a druhou část matroše měl v bytě v Děčíně. Největším důvodem tohoto strašného nápadu byl asi červnový pytel, kterej jsme probrali asi tisíckrát a taky koupená dálniční známka z minulého víkendu.



Páteční pracovní tempo bylo úžasné, svému zaměstnavateli jsem po telefonu provolal asi tři hodiny domlouvání a shánění věcí pro Horáčka. Největší úspěch na tom, že vůbec odjel měla vlastně jeho maminka, která se musela hrabat v jeho "bordelu" pod postelí a hledala tam pro nás šrouby, abychom při tom útěku mohli alespoň slanit. Všechno ale nakonec dopadlo dobře a opravdu jsme vyjeli. Cesta celkem v pohodě, možná jen jsme jeli dost pozdě a teprve cestou zjistili, že všichni chceme sice dosáhnout stejného vrcholu, ale obě dvojice každá z jiné strany kopce. Karel s Pavlou šli totiž na Stüdlgrat, kterej leží na jihozápadní straně a Pallavicini na severovýchodní, takže nás s Horáčkem vysadili ve tři ráno ve výšce 1.100 m n.m. u mýtnice (50 km od nástupu na ledovec) a odjeli svou cestou s tím, že se sejdeme v neděli v podvečer.

Vyspali jsme se asi tři hodiny a vstávali jsme ráno v šest hodin, protože od sedmi byly na silnici závody traktorů a to bychom měli cestu až do odpoledne uzavřenou. Stop byl celkem v pohodě, vzali nás totiž organizátoři závodů a od poloviny cesty pak auto s českou espézetkou. Ukázalo se, že to jsou Američani, ale řidičovo spolujezdkyně je původem z Čech. Před deseti lety se odstěhovala do Států a teď jsou na výletě v Rakousku. Super stop, nahoře jsme od nich dostali ještě vánoční cukroví a chleba se sýrem, aby se nám lépe stoupalo.

Cesta přes ledovec Pasterze byla pohodová, i když už dole jsme si museli nasadit mačky, do ruky dva cepíny a začali jsme stoupat docela strmým svahem nahoru. Asi po dvaceti metrech první uklouznutí na 40° svahu mě ujišťuje, že zastavení cepínem je pouze teorie Pita Schuberta, ale našťástí pomáhají mačky a tak stoupáme vzhůru, možná i s větším respektem.

Přelézání a přeskakování trhlín byla úplná pohoda a jistění by nás prý jen zdržovalo. To se to Horáčkovi říkalo, když roztáhne nohy přes dvoumetrovou trhlínu a já sotva do půlky. A to ještě tejdén před naším výletem viděl film Vertical limit a chtěl zkoušet všechny scény, který tam viděl. V duchu jsem se modlil, aby nevyzkoušel i to odříznutí lana, ale našťástí k tomu nedošlo.

Cestou nacházíme spoustu spadlých maček a taky skeletu, do který se koukáme, jestli tam ještě není zbytek nohy, nebyl, tak se tomu jen smějeme, jak se tady asi vzala a jak se tomu človíčkovi pak asi šlo.

Do bivaku jsme došli docela "v klidu" jen s trochu krvavejma prstama, protože jsme byli líní si vyndat rukavice. Horáček se po chvíli odpočinku vypravil pod žlab, aby se podíval, jestli to zítřka pustí. Já jsem se rozhodl, že to raději nechci vidět a budu mu věřit, že mě objektivně řekne jestli to jde a začal vařit čaj, polívku a ostatní pochutiny ze sněhu. V rámci úspory hmotnosti svého batohu jsem si pořídil tu úplně nejmenší plynovou bombu, která existuje. Už teď vím, že se to opravdu nevyplatí!! Zmrzlejší firnový sníh taje opravdu dost pomalu a plynu ubývá a ubývá. Takže jsme uvařili celkem jen čtyři litry a to bylo dost málo. První chod čínská polévka, druhý zeleninový vývar bez nudlí (to nebyl ten nejlepší nápad což jsme zjistili až později) a pak už jen dva litry čaje. Musím přiznat, že jsme trochu podcenili aklimatizaci. Denní převýšení přes dva tisíce metrů a za celý den jen litr vody dohromady bylo docela málo. V pozdějších hodinách se to pak trochu projevilo únavou a občas to někomu lítalo všema otvory, který člověk má.



Večer byl nádherný, v televizi (okénko 20 x 20 cm) dávali velmi romantický film - večerní západ se super červenými červánky a v dáli trochu větší mraky, ale ty byly hodně daleko, takže snad OK. Horáček šel spát ven jako tvrdý horský vůdce a romantik a já jsem zalezl do bivakovací boudy a pomalu usínal.

Vstávali jsme až v osm a venku pravá alpská zima. Hukot větru, spousta nového sněhu a pořád sněžilo dál a viditelnost 10 metrů. No super, domluvili jsme se na tom, že Pallavicini asi zas nepustí a že budeme vůbec rádi, když se dostaneme dolů. Výstupová cesta byla z důvodu zasněžení trhlin zavřená a tak jsme přemýšleli kudy dolů. Zkusili jsme sestoupit sněhovým žlabem, který vedl podél skal, ale vůbec jsme nevěděli, jak to bude pokračovat dál. Cestou jsme se tak trochu jistili, ale to jistění je jen pro morál, protože sněhu bylo moc, led byl špatný a na skálu jsme opět z úsporných důvodů neměli skoby. Horáček začal sestupovat první, protože měl těžší batoh a „problémy s upevněním mačky“ a já pak za ním hodně pomalu a opatrně, protože jsem se vůbec nechtěl prolínout.

Asi v polovině cesty přišel skalní pás, nebyl moc vysoký, ale i tak to pro mě bylo nejtěžší místo. Horáček šel zas první a hned na začátku na mě řval, že na to kašle a ať ho spustím dolů na laně, že se mu to nechce slezát a já že to můžu oblézt ze strany. Hned jsem měl nějaký divný tušení, že to bude asi hustý.

Slezám pomalu dolů buším cepíny do skály, která se jen drolí a směje se mi. Zkousím to na víc pokusů, ale pořád mám jeden problém. Práci s cepínama už jsem vzdal, protože to bylo jen po skále a když jsem na jedné noze stál, tak druhá byla ve vzduchu a půl metru mě chybělo na další stup. Ani dnes pořád nevím, jak se mě to podařilo, ale naštěstí do dopadlo dobře a skalnatý práh byl za náma.

Dolejšek už byl celkem v pohodě a už jsme pomalu dosahovali konce našeho trápení, ale ještě nám chyběl asi

pětimetrový ledový schůdek. Jdu se podívat doprava, jestli to nepůjde pod tím stometrovým sérákem, ale zjišťuju, že určitě ne, ale možná na druhé straně to pustí. Tak pomalu postupuju zpátky a sleduju jak pořád sněží, fouká vítr a je strašný hukot. Najednou se ten rachot trochu zvětšoval. Podívám se nahoru a vidím pohled, který nemá nikdo v horách rád. Stačil jsem jen zařvat na Horáčka "LAVINAA!!" a skočil do nejbližší trhliny. Ten mohl udělat tak jen dva kroky, zaseknul cepíny, sklonil hlavu mezi ruce a čekal, co se bude dít. Viděl jsem trochu za sebou velikost kamenů který litaly. Pár opravdových kousků o velikosti popelnice nebyly výjimkou. Pocit hroznej, když jsem to viděl, tak jsem jen čekal, kdy mě lano trhne u pasu a katapultuje dolů. Naštěstí se to nestalo a když už byl trochu klid, tak jsem vylezl a řvu na Honzu, jak je na tom. Byl uprostřed žlabu, pořád zaseknutej v cepínech a žádná odpověď. Po pár vteřinách se pohnul a začal se ujišťovat, že je vlastně celej. Pár kamenů dostal do helmy, rukou a batohu, ale protože je tvrdý horskej vůdce, tak všechno bylo OK. Vykašlali jsme se na hledání cesty a přímo dolů jsme to slezli a utíkali rychle pryč. Na místo srazu jsme sice dorazili s dvouhodinovým zpožděním, no ale hlavně živý...



Bohužel i tenhle pokus nebyl úspěšný, ale zkušenosti, který jsme tam získaly, jsou k nezaplacení. Když jsme se ale nad tím zamysleli zpětně, tak sestupový svah od čtyřiceti až do devadesáti stupňů a rozbitá skála, tak jsme se oba shodli na tom, že by bylo určitě lepší vylézt ten Glockner nahoru. Tak snad do třetice...

Informace od Jirky Slavíka

aneb Manu Chao, Kangaroo Ridge a jině kousky...

Jiří Prca\$ Slavík

Motto:

„Nejsem z těch, co nevěří, protože když někdo ve skalách řekne, že cestu vylezl, tak proč mu to nevěřit. Pakliže lže, lže jenom sám sobě...“

Nedávno mi jeden kámoš řekl: „Hele Prcas, máš ve Žlebu nějaký reklamace!“ Měl jsem zato, že Košťovi začalo po letech téct do baráku. Dělal jsem mu s jednou partičkou novou střechu. A to prej né, spíš se jedná o tvoje prvovýstupy... Zatápal jsem v paměti, a protože si cesty nepíšu, tak jsem se ho zeptal, o jaký vlastně jde. Za pár dní mi přinesl další kámoš výpis z internetových stránek (LEZEC.CZ) a nevěřil jsem vlastním očím. Pokusím se tedy, aby v posuzování mojich cest bylo jasno i těm, kteří ještě moje cesty nevylezli.

Přečetl jsem si článek „Co všechno voda neodnesla“. Tady bych rád uvedl na pravou míru nesrovnalosti, které s dalšími

mylnými informacemi pustil do oběhu David Chudoba. Jedná se o dva prvovýstupy na KyKaMu. Tak jako první tento rok byla vylezena cesta „Kangaroo Ridge“ Xa (AF) přes šest kruhů a to 4. května 2002. Prvovýstup byl rozdělán rok předtím, ale nechtěli jsme obětovat celý víkend práci s rourákem, tak jsme to odložili na jindy (abychom si také zalezli). Natloukli jsme čtyři kruhy a pověsili smyč. To se snad smí a není to nic proti ničemu. No a tento rok jsme to k výše uvedenému dni s Cigánem (Jirkou Novákem) vylezli. Přes zimu jsme každý trochu potrénovali, pak něco na rozlezení ve stěně KyKaMy a bylo to.

Další pěšina na KyKaMu je přímo z cesty od řeky. Nástup jako „Atlantis“ k prvnímu kruhu a od tohoto k prvnímu kruhu na naší cestě. Pak dále stěnou přes převis k poslednímu kruhu na „Atlantisu“. Cesta se jmenuje „Manu Chao“ IXc (AF). Sedm kruhů včetně kruhu z „Atlantisu“. Tuto cestu jsme vylezli 22. června 2002. Cestu jsme udělali v příjemné pohodě všech zúčastněných (Cigán, Špek a já), takže se i během prvovýstupu daly lézt jiné cesty.

Co se týče „Panenských jablíček“ zde bych nosil dříví do lesa. To už má kusovku a nemá cenu opakovat slova Ondry Beneše. No, snad jen to, že to těžké je, ale žádná psýcha.

Závěrem bych chtěl dodat, že by bylo dobré si nejprve zjistit přesné informace, které se dají pochopitelně vždycky sehnat a pak je pouštět do oběhu ve správném znění. Zlepší se komunikace a bude miň popletenejch lidí. To určitě stojí zato...

A teď ke komentáři Jardy Maršíka, téma KyKaMa & Žleb.

Ani nevím, jestli se mám pouštět do této přihlouplé debaty... Jardo, Jardo, Jardo, ty pse huňatý! Tak ty mi nevěříš a svými komentáři a články mě pasuješ do pozice podvodníka a lháře? Máš zato, že tohle je to správný?!

Možná, že by bylo lepší si nejdříve spolu sednout do hostince nebo někde v lese na prdel a naše pohledy na tvoje problémy si vyjasnit nebo aspoň ujasnit. To by bylo bezpochyby férovější a bylo by miň lidí, kteří si teď o Jardovi Maršíkovi myslí bůhví co (nemám na mysli tatíka Maršíka).

Je mi jasný, a tobě zřejmě ještě víc, že přesvědčit tě, a pak i další potencionální nevěřící o tom, že mám pravdu já a ne ty, bude pro mě dost problematický. Nicméně slova byla vyřknuta a já se s tvou hypotézou o nepoctivém dělání cest musím nějak vyrovnat. Po třiatřicetiletém aktivním lezení jsem to nečekal.

To je asi tak vše, co bych k tomuhle tématu měl. Snad ještě jen to, že na obou zmiňovaných cestách jsou kruhy tlučený tak, aby ti poposedávání bylo pendrek platný. A když poposedáš jako prvovýstupce, tak si kazíš celkový dojem z celé cesty, do které vynakládáš spousty úsilí i času. A já nemám tolik času, abych si kazil dojmy.

Takže, tradá do těžkejch cest.

Zdraví PRCA\$

P.S.: Znam poměrně dost lidí, co dělají prvovýstupy na písku a pak je již neopakují. Asi jsem trošku jinej a občas se mi nějaký to ERPEČKO na své cestě povede.

P.P.S.: Vrcholová komis v Ádru se asi zbláznila (zřejmě se posrala hlavou).

Sorry...

Jirko, sorry, omlouvám se za dezinformaci. Jste ukrutně rychlý a já bohužel nepostřehl, že jste od krátkého pokecu v Hölletalu udělali na KyKaMě další cestu. Vůbec jsem nevěděl, že jsou tam od Vás dvě. U Kostí jsem našel jen Manu Chao a v průvodci na netu také. Podle mě je to v mém článku „Střípky ze Žlebu“ jediná mylná informace a příště si na to dám pozor.



K Jardovo názoru se nebudu vyjadřovat, to je čistě problém těch, co dělají prvovýstupy. Ty zatím nedělám, protože je dělají místní a dělají je dobře a tím myslím i Tebe.

Takže přeji mnoho dalších nových cest, ve kterých si my přespólní dobře zalezeme.

David Bída Chudoba

Tvarohové kruhy

aneb překvapení v Tisé
Lukáš Chalupský
SKAJP



Tak jsem se vrátil po měsíci z Itálie a v hospodě nějakí mladěši (Radek Žák) povídali, jak lezli "Šugiho" v Tisé a že je tam prý vedle nějaký přetržený kruh nebo co?!

Takže jsem se tam byl 28.10.2002 podívat a fakticky na Krejčíkovi je druhý kruh v Cestě pro Lidušku (RP VIIIc) od Jirky Musila, Tondy Rudolfa a Milana Bulína nějaký divnej... (viz. foto.) **Ď**

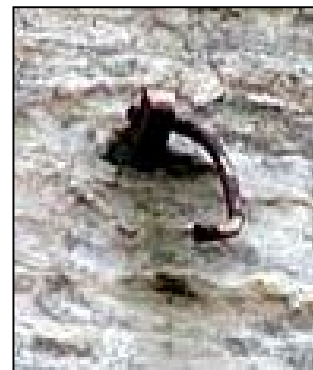
Akorát mi není jasný kdo tam hodil jakou tlamu, (to musel jít až na zem??), protože pochybuju, že to samo, že to byl jenom větříček ;-))

Jak to vůbec je s odpovědností za kvalitu kruhů? Tenhle byl asi s největší pravděpodobností špatně svařenej. A kdo ho vymění ??

Jestli mi někdo pošle kruh tak to klidně udělám, vlastně asi ne, protože nevím, kde mám rouráky.

Cesta pro Lidušku nejní sice zase tak lezená cesta a je podzim, ale ať je alespoň vo čem diskutovat ;-))

Jo, jo, co nevidět tu zase máme Nový rok (no, zas tak rychle snad ne). Jsem zvědavý, jestli někoho potkám 1.1.2003 na Africe. Ať si na LEZCI.CZ zase na mě smlsnou ??!



SKAJP ! Lukáš

Užívám si tak krásy přírody..

aneb útěky z každodenní reality

Drahoslava Makůvka Říhová

Rest. U Říhů



Chtěla bych na tomto místě poděkovat kamarádovi Hobulákovi za to, že mě uvedl do života horolezců.

Dříve jsem o krásách přírody jen snila a četla, ale společné výlety a pěší túry téměř po celý rok a za každého počasí, mi velice zpříjemnily jinak uspěchaný život, plný starostí a někdy i bolestí. Výlety do skal mě

opravdu obohacují a vždy se už těším, až zase vypadnu z toho často tak složitého života.

Je to prostě fajn. Třeba takhle poznat podrobně „PEKLO“ na zemi – to je úplněj RÁJ... Děkuji Ti Pavle Hobuláku Kalo.

Hore zdar! Makůvka v.r.

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

(ALENA VAJSKA VAISHAROVÁ, PAVEL KÝSA BECHYNĚ, VLADISLAV PRCEK NEHASIL A WEBOVÉ STRÁNKY VRCHOLKY.CZ)

Labské údolí – pravý břeh

Žížův masív - Kapkami si dešť VI

27.10.2002

Pavel Bechyně, P.Henke

Z patra masivu ve velkém koutu levou spárou na vrchol.

Žížův masív - Devětsil VIIIc

10.10.2002

Pavel Bechyně x Pavel Henke

Z patra masivu vlevo ve velkém koutu železitou stěnou přes 2 BH na vrchol.

Žížův masív - Skousnutý nástup VII

27.10.2002

Pavel Bechyně, P.Henke

Z patra masivu vpravo od cesty „Hrochárna“ spárou na vrchol.

Žížův masív - Hrochárna VII

27.10.2002

Pavel Bechyně, P.Henke

Z patra masivu úplně vlevo širokou spárou na vrchol.

Žížův masív - Aviatikovo pochmurné ráno VIIc

29.10.2002

Pavel Henke x Pavel Bechyně

V J stěně ze svahu traverz vlevo pod převisem ke hraně. Přes převis (kruh), stěnou a hranou na vrchol.

Žížův masív - Mazel Faun VIIb

27.10.2002

Pavel Bechyně, P.Henke

Z patra masivu ve velkém koutu pravou spárou na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Sněhová mračna VIIb

28.10.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Stěnou vpravo od komína ke kruhu (společný s cestou „Lavina“), šikmo vlevo stěnou při hraně na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Nábližka III

28.10.2002

David Nehasil, V.Nehasil

Zprava šikmou spárou na hranu a tou na zarostlou polici. Libovolně na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Prostřední komín I

Komínem uprostřed stěny na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Pravý komín II

Komínem v pravé části stěny na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Čas ledu VI

28.10.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Hranou přímo na zarostlou polici a libovolně na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Vánice VII

20.10.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Vlevo od výrazného koutu stěnou podél jemných trhlinek (kruh), výše vpravo na zarostlou terasu. Vlevo koutem na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Vozembouch VII

26.10.2002

Vladislav Nehasil, J.Paul, D.Nehasil

Stěnou, výše spárou na zarostlou terasu a libovolně na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Jinovatka V

26.10.2002

Vladislav Nehasil, J.Paul, D.Nehasil

Úplně vpravo pravého pilíře spárou na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Závětrí VIIb

26.10.2002

Jan Paul x Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Cestou „Vánice“ k 1.kruhu, jí asi 2 m vzhůru a traverz vlevo (hodiny) na balkón při hraně. Trhlinou a stěnou při hraně na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Převěj VII

26.10.2002

Jan Paul x Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Uprostřed stěny výrazným koutem přes kruh k borovici, výše koutkem nebo stěnou na vrchol.

Masiv Zimní stěna - Třpyt sněhu VIIc. RP VIIIa

20.10.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Výraznou hranou přes 2 kruhy a hodiny na vrchol.

Čertík - Údolní hrana VI

3.11.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Zleva stěnou na údolní hranu a tou přímo na vrchol.

Tokáň

Schovaná jehla - Pytláková schovanka VIIIb

13.10.2002

Pavel Henke x Pavel Bechyně, M.Štěrba

Od levé údolní hrany stěnou ke kruhu a pravou hranou přes hodiny na vrchol.

Vosa - Vosí královna VIIb

25.10.2002

Pavel Henke, P.Bechyně

Vpravo od cesty „Žihadlo“ hranou ke kruhu a žlabem na vrchol.

Medvědí kámen - Chárova cesta VII

3.11.2002

Pavel Henke, P.Bechyně, S.Krob

V pravé části S stěny přes kruh na hranu a tou na vrchol.

Medvědí kámen - Medvědí služba VIIIb

3.11.2002

Pavel Henke x Pavel Bechyně

JZ hranou přes kruh na vrchol.

Křínický král - Korunovační klenoty VIIIc

11.10.2002

Pavel Henke x Pavel Bechyně, M.Štěrba

Středem SZ stěny přes 2 kruhy na vrchol.

Vosí věž – Na vopíchání VIIb

25.10.2002

Pavel Henke, P.Bechyně, D.Nehasil

Vlevo od cesty „Klubrinne“ sokolem a stěnou přes K na vrchol.

Vosí věž – Hnidopich VIII RP

25.10.2002

Pavel Henke, P.Bechyně

Levou náhorní hranou přes K na vrchol.

Věž Pryskyřičného dolu - Érova varianta VIIIc

26.10.2002

Pavel Henke (jistěn zdola)

Cestou „Zelený koberec“ k borháku a sokolíkem přímo na vrchol.

Tokaňská skříň - Šperhák VIIIb RP

14.10.2002

Pavel Henke, P.Bechyně

Při levé náhorní hraně přes kruh na vrchol.

KRÁTCE Z „DOMOVA“

Pozor na Rančery...

Národní park Labské pískovce začala hlídat skupina po zuby ozbrojených ostřílených Rančerů. Dohlíží na striktní dodržování předpisů i všech zákazů. Zejména mají spadené na používání magnesia. Podle nepotvrzené informace mají strážci parku povoleno případnému provinilci s magnesiem ustřelit pytlík přímo ve stěně ...



Náš fotoreportér zachytil skupinku Rančerů při ranním rozdělení nedaleko Pravčického dolu.

-pj-

Lunapark snů - Kdo ho zastaví?

Karel Bělina, bůhví proč přezdívaný Pískovcová fréza, letos opět důkladně zapracoval v Ostrově. Kromě desítek vyměněných slaňovacích a stěnových kruhů (80!), dobíracích háků a vrcholových knih, zde vytvořil velké množství (102!) nových a pěkných cest. Zaměřil se hlavně na oblast „Kamenka“, kde zprovoznil několik dosud nelezaných stěn (masivů). Dvě vzdušné cesty přibýly i na Severní plotnovou věž. Nejprve to byla cesta **Propadliště času VIIb** a v říjnu hvězdičková cesta **Lunapark snů VIIc** (Karel Bělina, M.Švajgl)...

Na snímku Karel Bělina při prvovýstupu Lunapark snů.



Poslední slanění Horoklubu Chomutov

Poslední slanění Horoklubu Chomutov se uskutečnilo dne 2.11.2002 v Rašovicích u Klášterce n/O. Z pátku na sobotu se v restauraci Na vyhlídce sešlo asi třicet členů oddílu či sympatizantů, kteří se zde bavili do časných ranních hodin. Sobotní hry s názvem Horolympiáda se navzdory téměř trvalému dešti zúčastnilo neuvěřitelných 78 lidí (včetně několika kočárků s miminy). Při večerní zábavě bylo možné ve všech místnostech restaurace napočítat asi 130 lidí, což svědčí o velké oblíbenosti této akce z řad členů a přátel Horoklubu.

Vzkazy pro Davida Bídu Chudobu

Hned dva vzkazy pro Bídu se nám sešly v redakci. Ten první je od **Michaela Vyleťala**:

„Horáčkovi nemá cenu dávat nic k jídlu. Naposled když jsem se děl s jídlem na Glockner a ještě se pracně staral o přípravu večeře, tak to nejdřív všechno snědl a pak se rozhodnul, že mu to nechutná a letělo to ven. Více o tom v článku Gross Glockner – druhý „úsměvný“ pokus (14.-15. září 2002). Michal“

Druhý vzkaz a pozdrav pro Bídu přišel od **Honzy Horáčka**:

„Nazdar Kluku. Dík za pozdrav. Co se udržení větve týče, kdyby na mě přišla slabota, dám Ti vědět a můžeš držet se mnou. Ale znáš to - nejenom větvi živ je člověk... Jídlo, to je u mě zapklitá věc. Já bych jedl až bych brečel, ale znáš mě. Buď si narvu plnej batoh buřtů, chleba, konzerv a pív, ujdou tři kroky a mé nožky, dutonožky se mi podlomí a umřu na místě nebo si zabalím dva suchary, někam dojdou, ale neztloustnu. Jo, jo, mám to prostě těžký... Horáček“

POZOR - výzva všem prvovýstupcům!

Začal jsem pracovat na elektronické verzi oblasti Tisá na webu VRCHOLKY.CZ a je v ní spousta nepopsaných cest. Velice naléhavě bych od vás potřeboval všechny informace, abychom byli dokonalí. Jestli tedy můžete přispět, neváhejte a pošlete vše prosím na můj e-mail: dnehasil@mybox.cz.

Díky za pomoc a doufáme, že to přinese své ovoce.



David Dáda Nehasil

Jak se vám líbí?



Za fanatické obdivovatele skupiny **King Crimson** můžeme označit Zdeňka Vaishara a Jiřího Cháru. V jejich soukromých sbírkách lze napočítat již rovných 20 alb (CD) této kultovní skupiny a k tomu další desítku CD jednotlivých členů skupiny (R.Fripp a spol...).

Jen těžko se s tímto faktem smiřují nejen jejich manželky, ale špatně hudební produkce během

cest do Alp či vzdálenějších oblastí rozdechávají i případní spolucestující z oddílu. Naneštěstí pro všechny skupina **King Crimson** vydala neuvěřitelné množství alb a bdělé oko Zdenála po vlnách internetu stále šmejdí, stále šmejdí... **J**

29. ročník Běhu Labákem

V sobotu 2. listopadu t.r. proběhl v Dolním Žlebu XXIX. ročník „Běhu Labským údolím“. Běh tradičně pořádá Horolezecký klub Děčín a jinak tomu bylo i letos. Co však letošní ročník odlišovalo od těch předchozích, byla nízká účast startujících, zejména z řad horolezců, což je opravdu škoda. Ten, kdo někdy pro druhé připravoval nějakou akci ví, kolik je na to potřeba času, vůle i prostředků.

Startovalo 21 závodníků (18 mužů, 2 ženy, jeden dorostenec). S přehledem zvítězil Michal Rosůlek z HO Plavba Děčín před Jaroslavem Hauzírkem a Lukášem Matysem. Z horolezců dále skončil na čtvrtém místě Jěňa Paul, za CAO Děčín doběhl Jaromír Pospíšil na 9., Chára na 12. a Kučera na 13. místě.

V ženách zvítězila Jindra Vlčková před naší Janou Pospíšilovou.

Obdiv patřil nejstaršímu účastníkovi, kterým byl Daniel Málek z Jílového. Bylo mu 72 let a statečně se porval s nástrahami na dlouhé trase.

Poděkování přináležejí organizátorům: Josefu Hozákoví (předseda HK Děčín) a řediteli závodu Bedřichu Fabiánovi.

Čistka v Roklici?

Příjemně překvapeni byli lezci z CAO při jednom z podzimních zájezdů do údolí Roklice (Dubské skály). Okolí mnohých věží bylo zbaveno náletových dřevin, pokáceny byly uschlé stromy, které bezprostředně sousedily se skalami a odklizena byla i změřt větví a křovin, která často znemožňovala přístup pod některé lezecké cesty. Obrovský kus práce byl vidět například u Větrné díry. Tato nádherná věž byla ještě v době konání horolezeckého srazu zcela zarostlá, po zastíněných stěnách stékala voda a přístup k údolním cestám byl téměř nemožný. Nyní se horolezcům naskytl na věž úplně nový pohled. Jestli toto záslužné dílo má na svědomí správce skal Josef Kunzo nebo někdo jiný se neví, ale každopádně je to příklad následováníhodný...

Karel Krombholz v MONTANĚ plus

Rozhovor s **Karlem Krombholzem**, včetně mnoha pěkných fotografií, vyšel v těchto dnech v MONTANĚ plus (rozhovor jsme letos otiskli na pokračování i v CAO News).

Tomáš Roubal, jako nový šéfredaktor MONTANY, při té příležitosti Karlovi zaslal dodatečné blahopřání k životnímu jubileu, současně s pěkným dárkem (knihou od Filipa Šilhána).



HUŠŤÁK – horolezecký čtyřboj na Bořni

Oč jde? Jedná se o závod dvojic. Prvním úkolem je vynáška 80 kg na dvojici po turistické značce na vrchol Bořně. Pak je třeba stylem RP vylézt v jižním prostoru 3 libovolné cesty. Podle jejich obtížnosti se odečítají vteřiny od dosaženého času ve vynášce. Následuje 3. nepovinná část, pití piva. ½ hodinu před poslední disciplínou je možno pít pivo. Za každé vypití se týmu odečítá 60 vteřin z času. A na závěr čeká soutěžní dvojici běh. Start i cíl je na tábořišti. Běží se 5 okruhů kolem tábořiště, celkem asi 4 km. Na tuto trať vybíhá dvojice společně a počítá se druhý v cíli. Startuje se v handicapech dle dosaženého času v předchozích disciplínách. Pořadí v cíli = konečné pořadí.

Takhle pěkně to měl na jeden listopadový víkend vymyšlené **Martin Maty Matoušek**. Bohužel ve čtvrtek padl nemocný do postele a náhradního pořadatele za sebe nesehnal...

A tak se v sobotu 16.11.2002 v 9.00 hodin sešly před chatou Bořeň dvě natěšené sportovní dvojice, jeden pomocník na trati, skupinka roztleskávaček - a MATY nikde. Počasí nemohlo být ideálnější. Inverzní stav, kdy Bořeň se koupala v raním slunci a v údolí se válela hustá mlha.

Když dorazivším došlo, že hodiny tvrdé přípravy přijdou vniveč a že Hušťák se konat nebude, šli si alespoň zalézt na jih, kde byly opravdu letní podmínky.

Nebylo to špatné, ale přesto hodně litovali, že se čtyřboj nekonal. Zejména na třetí disciplínu se někteří borci velice cítili a určitě by to byla větší sranda...

Roztleskávačky: Jana Jíchová, Pavla Kudrhaltová; **Závodníci:** Pavel Černý, Vlasta Domes, Robert Maglen, David Šedivý a Jiří Chára.

A co bude s HUŠŤÁKEM dál?

Martin Matoušek se snažil dát vědět všem o kterých tušil, že se na Hušťák chystají, že se konat nebude. Zeptali jsme se, jak vidí možnost náhradního termínu:

„Předně se omlouvám všem závoduchtivým a děkuji za ocenění nápadu. Ale podvkráte se nepřihlásil dostatek (relativní pojem, ale písemná přihláška přišla jedna a to někdy dávno..) lidí. V poslední době mě už nějak zmáhá vymýšlet akce, na které pak nikdo nepřijede. Pokud budete mít zájem, rád vám předám copyright a sám se zúčastním jako závodník. Maty“



Zvedne někdo nabídnutou rukavici?

Nacista Eduard Pichl

Eduard Pichl, první předseda oddílu Austria Vídeň, patřil k dodnes existujícímu spolku Alpenverreiner (OEAV). Schopný organizátor a horolezec, jehož nejslavnější cesta vede v J stěně Dachsteinu, byl zároveň antisemita. Už ve dvacátých letech minulého století spoluprosadil protizidovská ustanovení v horolezectví.

Pichlův případ však není ojedinělý. Podobně je tomu i se špičkovým meziválečným lezcem **Manfredem Kauschkou**, (např. legendární hrana na Dračí zub v Hruboskalsku), který byl zároveň aktivním nacistou.

V Rakousku se nyní začíná diskutovat o roli tamních horolezců a turistů v nacionálně-sociálním systému. Horské chaty a stezky, dosud pojmenované po nacistech, se zřejmě časem přejmenují, jak ukazuje příklad Pichlovy chaty v Korutanech.

Není ale jasné, co se stane se jmény horolezeckých cest. Ty se totiž tradičně jmenují po svých prvovýstupcích. Například pro Pichlovu cestu (Pichlweg) už existují alternativní názvy - Diagonální, Prává jižní nebo Cesta jižními policemi.

Zdroj iNet

Záchranná akce v Ostrově

Ostrov u Tisé, středa 20. listopadu 2002, odpoledne. Tři horolezci ze sousedního Německa přecházeli jako stovky jiných lezců před nimi traversou od Kolínského plató pod Kutnohorskou stěnu. Jako třetí šla 28letá lezkyně **Stefanie Wenzbauer**. Právě když byla na vrcholu skalního bloku, z kterého se nastupuje do několika cest, se tento uvolnil a zřítíl do údolí. Lezkyně byla v pádu vymrštnuta stranou, takže ji nezasáhl obří blok, ale pouze několik menších kamenů. S vážným poraněním ramene a končetin zůstala ležet v hlubokém šoku v poměrně těžko přístupném svahu, který byl navíc plný sesunutých balvanů a povalených stromů.

Naštěstí tou dobou zatloukal slaňovací kruh na Ostrovský pilíř poblíž Kofenáče **Karel Bělina**. Jakmile uslyšel hluk řítící se skály a křik o pomoc ihned seběhl dolů k mladé ženě. Nejprve přímo na místě zjistil o jaké poranění se jedná, jednomu z jejích spolulezců nařídil, aby u ní zůstal a neustále na ní hovořil a s druhým se úprkem přičítal do kempu. S **Milanem Švarcem Černým** pak zorganizoval záchrannou akci, která mladé horolezkyni možná zachránila život. Zavolali RZP a mezitím s nosítky a potřebným materiálem spěchali za postiženou. Poskytli jí první pomoc a obtížně dopravili dolů k cestě, kam mezitím dorazila záchranka.

Rameno bylo lezkyni operováno v ústecké nemocnici a po několika dnech, byla převezena k dalšímu léčení do Drážďan.

Karlovi a Milanovi patří poděkování za bleskovou akci. V tomto období je Ostrov téměř liduprázdný a pro dva německé horolezce by záchrana takto zraněné ženy bez nosítek, lan a dlah byla takřka nemožná...

Horolezecký orientační běh

Závod se konal 10.11.2002 na mapách „Vřesová dolina“ z roku 1987, měřítko 1:15000 a „Čabel“ z roku 2000, měřítko 1:10000. Počasí bylo chladné a vlhké s občasným deštěm a sněhem. Trať stavěl a běh pořádal **Jaromír Pospíšil**. Některé kontroly byly opravdu „vypečené“...



Muži (7700m, 15 kontrol):

1.	Dikoš Pavel	KOB Děčín	66,67
2.	Vlk Josef	ASK Děčín	75,15
3.	Štěpán Petr ml.	ASK Děčín	81,10

Ženy (5400 m, 10 kontrol):

1.	Vlčková Jindra	KOB Děčín	99,45
2.	Burdová Simona	HK Děčín	112,52
3.	Patzeltiová Beatriče		115,95

Z horolezců si nejlépe vedli **Jiří Souček** (4) z HUDY sportu, **brí Nehasilovi** (9, 11) z HO Boletice, **Karel Hofman** (10) z HK Varnsdorf, **Jiří Nejezchleba** (12) z Ádr klubu či **Michal Burda** (14) z TJ Doprava. Opravdu překvapil **Jarda Uher** (HK Děčín), který doběhl 16., naopak zcela propadl **Jiří Chára** (jediný za CAO Děčín) a skončil na 25. místě z 27 startujících.

Mikulášský NOB (noční orientační běh)

Napravit reputaci si horolezecký oddíl CAO Děčín přišel na noční OB 23.11.2002. Na bednu se postavili hned dva závodníci – **Jaromír Pospíšil** (2) a **Jiří Chára** (3). Mezi orientační běžce se vklínili už jen další dva horolezci – **Vladislav Nehasil** (9) a **Jiří Souček** (12). Běželo se na mapě Vřesová dolina. Ve tmě, chladu, mlze, vlhku a v rozbláceném terénu bylo třeba najít 14 kontrol...

Trať A (5800m, 14 kontrol):

1.	Vlk Josef	ASK Děčín	66,14
2.	Pospíšil Jaromír	CAO Děčín	69,40
3.	Chára Jiří	CAO Děčín	70,51

Lehká noha v Ostrově

Letošní Rozlučka s letním časem připadla na 26.10. Na stejný den, kdy v Ostrově po roce koncertovala brněnská **Lehká noha**. Proto jsme rozlučku přesunuli od Kosti do Ostrova.

Na konec října bylo vpravdě parádní počasí. Nešlo to nejtít si před koncertem zalézt a řádně se tak rozloučit s letním časem.

Večer posléze propuknul dlouho očekávaný koncert. Skupina doznala několika změn. Předně nahradili akordeonistu hráčem na klávesy a v aranžmá některých skladeb výrazně přitvrdili. Zazněly písně ze všech alb, vyhlášené pecky pak za mohutného řevu, poskakování a klácení rozvášněného davu.

O přestávce vložil do svých drobných úst tatrunku napříč **František Švandrlík**. Přestože nabídl tomu, kdo tento úžasný kousek dokáže zopakovat láhev šampaňského, nikomu se to nepodařilo.

V závěrečném bloku atmosféra notně zhoustla. Uprostřed zmítajících se těl nešlo upadnout. Chvilími se zdálo, že vzniká nová, zcela kompaktní, prahmota. Děvčata však ve svém očekávání zůstala neuspokojena – loňský (mužský) striptýz se nekonal. Spokojení byli ale nakonec všichni – koncert se vskutku vydařil. A nejspokojenější byl **Jarda Uher** v novém triku skupiny **Lehká noha**, které vyhrál na svoji vstupenku. Inu, hezké to bylo...



DigiFoto © 2002 Zdeněk Vajsharó Vaishar

Lezení v okolí Říma

(Jan Horák, CAO Děčín)

Oblasti leží cca 60 km od Říma. První navštívená oblast byla **Grotti** (na snímku) – silové lezení v mírně převýšených stěnách, nejčastěji po malých ostrých dírkách. Žere to tam prsty hrozně moc. Klasifikace se mi zdála taky trochu tvrdší, ale možná to bylo tím, že jsme nebyli rozlezení na vápně. Kluci dali nejvýše myslím 7b, já 6c.

Druhá oblast je u městečka **Ferentillo** – jsou to dva sektory. Jeden přímo u silnice, druhý v patře.

Super lezení od ploten až po velký převisy. Cesty si tam najde fakt každý. Od nějakých 4c po 8a. Celý den tam pražilo slunce, tak se dalo lézt jen ráno a večer a ti teplotmilní mohli teda pořádk. Spali jsme v Campu, respektive na zahradě u jednoho baráku. Cca 5 EU na den.

Třetí oblast **Gabbio**, což je asi 20 minut z městečka do kopce. Dá se tam dojet i autem, ale nebyli jsme líní. Oblast se skládá ze tří sektorů. Stěny jsou taky otočeny na slunce. Cesty od 5c do 8b, příjemné lezení, převisy i kolmý až položený. Průvodce lze koupit v místním lezeckém obchodě za 15 EU. V okolí je spousta zřícenin hradů, dobrá procházka na rest day. Lízt se dá přes celou zimu, protože je tam fakt vedro.

Účastníci: Richard Litochleb, Pavel Pavouk Černý, Otík Vašek, Jan Horáček Horák



VÝROČÍ

PROSINEC 2002

- 4.12. Libor Hroza
7.12. Milan Šafařík
10.12. Lenka Cestrová
11.12. Vlastimil Domes
13.12. Jiřina Mišíková
17.12. Michal Karel Železný
23.12. Táňa Tanita Lošťáková
26.12. Petr Jícha



*Všem oslavencům blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, úspěchů
a spokojenosti...*

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 26.12. Tradiční Vánoční Bořeň. Lezení a posezení v restauraci v Kyselce. XIII. ročník. Info Chára
31.12. Oslava Silvestra. Po skupinkách, individuálně a přece všichni společně...
1.1.03 Nový rok ve skalách – Horám zdar 2003! Čas „Č“ je v 00:00:01 hod. Tři, dva, jedna a START!

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

prosinec

- 7.12. Běh Ještěd – Varnsdorf
29.12. Silvestrovské závody na umělé stěně (Hejnice)

V průběhu celého roku zůstává možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hodin.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333 nebo mobil 0606 / 277274

Stanislav Feigl, předseda HK Varnsdorf

V příštím čísle

- Poslední slanění 2002
- Nominace na nejlepší výkony v roce 2002
- Novinky v Bärensteingebirge od Standy Emingra
- Ledy v nejbližším okolí pískovcových skal
- a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 8. 1. 2003!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Horolezkyně, horolezci, horolezčata.

Právě jsme uzavřeli již čtvrtý ročník trvání tohoto našeho lezeckého plátku. Všem Vám, kteří jste ho svými články, zprávkami, fotografiemi i činy naplňovali, velice děkujeme. Přejeme Vám příjemné prožití vánočních svátků a do Nového roku mnoho elánu, zdraví, lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci **CAO News**
Jiří Houba Chára



Ahoj ve skalách v roce 2003!!

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!! - NOVOROČNÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 8. LEDNA 2003 V RESTAURACI U ŘÍHŮ V DĚČÍNĚ LETNÉ. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY **CAO News** OD 17:45 HOD. NA PROGRAMU BUDE VYHODNOCENÍ ROKU 2002!

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

Přání všem do roku 2003

Protože se blíží konec roku, přejeme všem hodně bezpečných kroků do skal a hor.

Mnoho zdraví, štěstí a lezení.

Ať vám to vydrží!

To vše upřímně přejí



**Makůvka & Hobulák
Restaurace U Říhů**

Horám zdar!